

PÄÄKIRJOITUS

Rahoitus on edellytys laadukkaalle tutkimustyölle

Länsimainen lääketiede perustuu pitkälti näyttöön perustuvaan tietoon. Uusien lääkkeiden ja hoitomuotojen käyttöönotto potilastyöhön on pitkä prosessi, jota on edeltänyt useimmiten vuosien mittainen tutkimustyö. Lääkärikunnasta suuri osa tekee tutkimustyötä jossain vaiheessa uraansa. Eri erikoisalojen välillä on suuriakin eroja tutkimusinnostuksessa, neurologialla tutkimustoiminta on kohtalaisen aktiivista.

Tutkimuksen toteutumiselle tulee kuitenkin matkan varrella usein monia haasteita. Ensinnäkin tutkimuksen yhteensovittaminen kliinisen työn kanssa voi olla hankalaa. Tutkimuksen toteuttaminen on pitkä prosessi ja yksittäinen projekti voi helposti kestää vuosia ennen kuin siitä saadaan julkaistua ensimmäistäkin artikkelia tieteelliseen lehteen. Lisäksi tutkimusrahoituksen saaminen voi etenkin tutkimuksen alussa olla vaikeaa. Ensimmäisen julkaisun myötä projektin ja nuoren tutkijan mahdollisuudet rahoitukseen useimmiten hieman helpottuvat.

Yhteiskunnallisella tasolla ja erilaisissa säätiöissä tutkimusrahoitusta on lähiaikoina kuitenkin vähennetty. Tämä trendi on huolestuttava, koska etenkin neurologian puolella moneen eri sairauteen ei toistaiseksi ole pystytty kehittämään tehokkaita taudinkulkuun vaikuttavia hoitomuotoja. Tähän tavoitteeseen pääsy vaatii pitkäjänteistä tutkimustyötä, ja rahoituksen saaminen on edellytys laadukkaan tutkimuksen toteutumiselle. Itse olen saanut tutkimusapurahaa väitöskirjatyöhöni muun muassa MS-säätiöltä, mistä olen kiitollinen.

Tällä hetkellä olen mukana muutamassa Turun PET-keskuksen tutkimuksessa, joissa pyritään saamaan selville mahdollisia uusia lääkevaikutuskohteita etenevässä MS-taudissa. Siis tautimuodossa, johon ei

valitettavasti ole vielä toistaiseksi pystytty kehittämään näyttöön perustuvaa lääkettä. Suuri tutkimustyöhön motivoiva tekijä onkin mahdollisuus urauurtavaan tutkimukseen, josta olisi aikanaan hyötyä vakavastikin sairaille ihmisille.

Tärkein tekijä laadukkaan tutkimuksen toteutumiselle on kuitenkin aina itse tutkittava henkilö eli potilas, joka vapaaehtoisesti laittaa kortensa kehoon uhraten aikaansa tutkimukselle. Ilman vapaaehtoisia tutkimuspotilaita tätä työtä ei pystyttäisi tekemään. Siitä hyvästä kaikille tutkimuksiin osallistuneille lämmin kiitos.

Marcus Sucksdorff

Kirjoittaja työskentelee neurologian erikoislääkärinä Tyksissä

